

щы рѣцѣ къмъ Карла V. При вида на този инокъ, на когото серъозното лице и свещенното облекло налагаше уваженіе, народътъ отъ самосебе си са оттегли назадъ. Началикътъ на тѣлопазители кимвъ на инока да са приближи, а той като държѣше рѣцѣтъ си прострѣны отиде да падне предъ краката на царя. Карлъ V очуденъ подигна го съ благоволеніе.

— Що можѣ да сторіѣ за васъ? отче мой, попыта той.

— Да помилвате, Ваше Величество, да помилвате едного отъ найпреданнытъ служители на Ваше Величество. Но тѣзи минута не е стодна да Ви говоріѣ за него, приложи апостолътъ като метнѣ погледъ на множеството. Имамъ нужда да говоріѣ на Ваше Величество безъ свидѣтели.

— Елате утрѣ отговори царьтъ кото протягаше ръка къмъ Естевана, който са бѣ приближилъ да я цалуни.

— Този момѣкъ е дошълъ съ мене, рече Жуанъ д'Авила.

— Нека доде и той заедно съ васъ, отче мой. Ще дадемъ правосѣдіе на исканьего ви.

— Богъ да Вы благослови, Ваше Величество! заключи Апостолътъ.

— Утрѣ, повтори царьтъ благородно.

Единъ отъ палатнытъ слугы отвори вратцата на царската колесница.

Карлъ V съ лека и свободна стѣпка са покачи и колесницата заминѣ като стрѣла, лѣдирь която идѣхъ колесниците на свитата.

Въ тѣзи минута войнытъ представихъ оръжіе, и народътъ са оттегли полека като считаше себеси благополученъ, че е видѣлъ оногосъ който предъ очытъ му бѣше като божый образъ на земята.
